

Sygn. akt IV CNP 29/12

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego
z dnia 11 października 2011 r.,
w sprawie z powództwa J. W.
przeciwko FUNDACJI "P." w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 sierpnia 2012 r.,

skargę odrzuca.

Uzasadnienie

Pozwana wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 11 października 2011 r.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym i musi ona spełniać określono ściśle w ustawie kryteria, a to: po pierwsze, spełniać wymogi formalne właściwe dla każdego pisma procesowego oraz po drugie, posiadać tzw. elementy konstrukcyjne, które pozwalają określić pismo zakwalifikować jako ów nadzwyczajny środek prawny. Skarga nie posiadająca elementów konstrukcyjnych, w myśl art. 424⁸ § 1 k.p.c., podlega odrzuceniu *a limine*.

Stosownie do treści art. 424⁵ § 1 k.p.c. wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia to: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części; przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny; uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy; wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga pozwanego nie spełnia wszystkich wymogów stawianych przed tym nadzwyczajnym środkiem prawnym i z tego względu polega ona odrzuceniu.

W skardze nie przytoczono w sposób właściwy podstawy skargi, ani jej uzasadnienia, a przede wszystkim nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Podnieść przy tym należy, że zachodzi różnica między przepisami, które zostały naruszone, i przepisami (przepisem), z którymi (z którym) zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Niezgodność z prawem wynikająca z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka to przesłanka ogólna. Występuje wtedy, gdy został naruszony przepis mający podstawowe znaczenie dla funkcjonowania demokratycznego państwa, bądź

normujący ujęte w rozdziale drugim Konstytucji wolności oraz prawa człowieka i obywatela. Ze względu jednak na wyjątkowość omawianego unormowania, wyartykułowanie tej przesłanki jest także elementem konstrukcyjnym skargi. Ustawodawca w przeciwieństwie do innych wymagań tego nadzwyczajnego i wysoce sformalizowanego środka zawartych w pozostałych punktach art. 424⁵ k.p.c., w przepisie art. 424⁵ pkt 5 *in fine* k.p.c. nałożył na skarżącego obowiązek nie tylko przedstawienia, ale i wykazania, że występuje ten wyjątkowy wypadek uzasadniający jego wniesienie.

Spełnienie zatem wymagania, określonego w art. 424⁵ pkt 5 *in fine* k.p.c. polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej, poprawnej jurydycznie argumentacji przedstawiającej jakie podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjne wolności albo prawa człowieka zaskarżone prawomocne orzeczenie narusza i wskazaniu na czym polegała obraza przepisów (przepisu) mających podstawowe znaczenie dla ich ochrony (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006/6/112).

Pozwana nie sprostала temu wymaganiu a powołane postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2003 r., II CK 13/03 jest nieadekwatne do okoliczności sprawy.

Z tych względów na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., skargę należało odrzucić.